

Operácia karanténa

OPERÁCIA KARANTÉNA

Ľudia tvrdia, že koronavírus im zmenil životy. S tým súhlasím. Ale nesúhlasím s tým, keď zdravý a neohrozený človek povie, že koronavírus mu zmenil život k horšiemu. Ved' vďaka „korone“ môžeme byť doma, nemusíme skoro vstávať, a dokonca nemáme (odporúča sa to) chodiť von. Prosto, karanténa je úžasná. Teda bola úžasná, kým sa učitelia nezbláznili.

„Dobré ráno. Na dnes som vám pridelila malý testík z matematiky. Nebojte sa, iba chcem vedieť, ako sa vám darí s počítaním príkladov. Ktoré zvládáte a ktoré vám robia problémy. Príklady si najskôr počítajte do zošita alebo na pomocný papier, až potom píšete výsledok do testu alebo vyberajte z uvedených možností. Prajem veľa úspechov.“

Aká irónia! Ako má byť to ráno pekné, keď nám ho práve pokazila testom?! Čo?? To nemyslí vážne! Toľko príkladov? A toto má byť malý testík? To nevypočítam ani za hodinu (a normálne by hodina matiky mala trvať iba štyridsaťpäť minút). A ešte to najprv písať na papier a potom to prepisovať do notebooku. Pfff, môže zabudnúť...

A v tom sa spustil vodopád úloh, celá lavína úloh. Učitelia sa predbiehali v pekných pozdravoch a (pre mňa škaredých) dodatkoch: Fyzika - poznámky a test. Slovina - radové číslovky, prepísať poznámky, vyplniť tabuľku. Anglina - pracovný zošit - celá strana. Dejepis - test... Čo je najhoršie, ešte aj výtvarná! Máme vytvoriť niečo kreatívne a užitočné z plastu. Na to som už nemal nervy. Strčil som farbičky do plastového pohárika a viac som neriešil. Poprosil som otca, nech to odfotí a prepošle našej pani učiteľke. Ten na mňa iba nechápavo vytreštil oči a pokračoval vo vlastnej práci. Vlastne ani neviem, či to nakoniec urobil.

Moji mladší súrodenci sa majú. Zo škôlky im učiteľky neposielajú žiadne úlohy. Ved' kto by dával domáce úlohy troj až štvorročným deťom? A ako by tých výhod nemali dosť, vôbec nechápu súčasnú situáciu, nad ničím sa netrápia a zaujímajú ich iba ich hračky. A telka. Nech v nej ide čokoľvek, sedia pri nej ako prikovaní. Také Televízne Noviny. Rozprávajú tam stále o tom istom: krízový štáb, korona, doktori, hygienici, zdravotníci, dezinfekcia... Tí dvaja pri nich sedeli až do konca a stavil by som sa, že nič nepochopili. Hneď po skončení odbehli spolu do detskej izby. Ale o chvíľu z nej môj štvorročný brat Daniel vyšiel. Mal na sebe svoje obľúbené tričko s dinosaurom a

červený plášť. „Klížový šták Komola váš šetkých ocholí!“ vyhlásil bojovne. V tom z izby vyšla aj Kristínka s bielou posteľnou obliečkou prehodenou cez hlavu. „Doktor Hygielici polází Komolu!“ A začali šermovať vareškami, ktoré našli na kuchynskej linke. Behali splašene po kuchyni a pri boji revali ako diví svoje bojové pokriky. Keď Daniel zahnal Kristínu do kúta, tá v snahe zvíťaziť nad klížovým štákom Komolom schmatla Savo ležiace na stole a skríkla: „Budeš vydinfikovaný!“ A svoju hrozbu naozaj splnila. Stačilo niekoľko strekov a namiesto dinosaura sa na Danielovom tričku zjavila veľká biela škvrna. „Pozi si dinfiko...áááá,“ to už Daniel ležal na Kristíne a mlátil ju hlava nehlava svojou vareškou. Vtedy mama zakročila. Odtrhla zúriaceho Daniela od ubitej Kristíny a týmto sa pre tento deň súboj krízového štábu s korona vírusom skončil.

Na ďalší deň nám oco navrhol, či sa nepôjdeme prejsť do lesa, vraj, aby sme sa tu nezbláznili.